

Arrest

nr. 204 786 van 31 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, heeft op 7 september 2015 een eerste asielaanvraag ingediend. Deze resulteerde in een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2016. Het beroep dat verzoeker indiende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ongegrond bevonden, en met het arrest nr. X van 21 juni 2017 werd aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 27 juli 2017 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

1.3. Op 19 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 24 februari 1994, in de wijk Al Kadhimiya (stad Bagdad). U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde in de wijk Al Kadhimiya (stad Bagdad).

Uw vader is sinds 2014 lid van de sjiïtische militie Asa'ib Ahl Al Haq. Uw vader was binnen deze militie opgeklommen tot een belangrijke positie. Op 13 augustus 2015 heeft uw vader u gevraagd om u aan te sluiten bij Asa'ib Ahl Al Haq (AAH). U hebt gezegd dat u bedenktijd nodig had. Daarna bent u naar uw oom gegaan. Deze had u aangeraden om Irak te verlaten. Met de hulp van uw oom hebt u op 15 augustus 2016 Irak verlaten. Na een reis van ongeveer twee weken bent u op 3 september 2015 in België aangekomen. Vier dagen later hebt u uw asielaanvraag ingediend.

Op 4 november 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw verklaringen over uw rekrutering bij AAH, werden niet geloofwaardig bevonden. De veiligheidssituatie in Bagdad noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende beroep in op 6 december 2016. In een arrest daterend van 21 juni 2017 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing én de motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Op 27 juli 2017 diende u een tweede asielaanvraag in. U houdt in deze nieuwe aanvraag vast aan de asielmotieven uit uw eerste aanvraag. Verder haalt u een nieuw element aan, namelijk dat u sinds oktober 2016 een relatie zou hebben met een man en ondertussen verslaafd zou zijn aan seks met mannen. U zou ook deelgenomen hebben aan verschillende gayprides in Brussel en Utrecht en zou regelmatig homobars bezoeken. U haalde aan dat u vreest uw homoseksualiteit niet te kunnen beleven in Irak en dat u vreest om daar vervolgd te worden omwille van uw geaardheid. Op 8 september 2017 werd door het CGVS besloten om uw tweede asielaanvraag in overweging te nemen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de identiteitsdocumenten van uw homoseksuele vrienden in België, een brief geschreven door uw homoseksuele vrienden in België over jullie vriendschap, foto's van uzelf en uw homoseksuele vrienden in België, foto's van u zelf op de gaypride.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Wanneer u bij het begin van uw gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag gevraagd werd om welke reden u voor een tweede keer asiel aanvroeg, stelt u dat u geen enkele plaats heeft om naartoe te gaan en vermeldt u niks over uw beweerde homoseksualiteit (CGVS X, p. 3). U wordt nog tweemaal gevraagd te vertellen over het nieuwe element dat u aanhaalde, zonder dat u uw homoseksualiteit vermeldt (CGVS X, p. 3). Pas wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u verklaarde homoseksueel te zijn, stelt u dat u hier veranderd bent, dat u hier homo geworden bent en benadrukt u dat dit niet was om asiel aan te vragen (CGVS X, p. 3). Dat u dit zo nadrukkelijk verklaart, toont ten eerste aan dat u zich goed bewust bent van het feit dat u als homoseksueel kans maakt op internationale bescherming in België. Verder blijkt uit het vervolg van het gehoor dat u er niet in geslaagd bent uw homoseksualiteit aannemelijk te maken voor het CGVS.

Ten eerste slaagde u er niet in om uw eigen seksualiteit of geaardheid te definiëren of te verduidelijken voor het CGVS. Zo verklaart u tijdens uw gehoor dat u voordien in Irak erg veel seksuele relaties had met vrouwen, maar zich "plots" helemaal niet meer seksueel aangetrokken voelt tot vrouwen (CGVS X,

p. 20). Gevraagd van waar deze plotselinge verandering dan komt, slaagt u er niet in om dit uit te klaren (CGVS X, p. 20). Het is weinig aannemelijk dat u dergelijke plotselinge verandering bij uzelf zou hebben waargenomen, zonder hier zelf bij te hebben stilgestaan. Gevraagd hoe u uw eigen seksualiteit dan zou omschrijven, bent u er opnieuw niet in staat om hierop een antwoord te formuleren (CGVS X, p. 21). Er wordt u gezegd dat u zeker uw tijd mag nemen en er wordt verduidelijkt wat juist verwacht wordt van u, namelijk dat u ons gewoon in uw eigen woorden uitlegt, hoe u uw seksualiteit juist zou omschrijven, of u zich dan eerder homoseksueel voelt, biseksueel, of hoe u uw seksualiteit persoonlijk het best kan definiëren (CGVS X, p. 21). Hierop kan u enkel zeggen dat u nu seks heeft met mannen en ondervonden heeft dat dit anders is dan seks met vrouwen (CGVS X, p. 21). Dit is een erg oppervlakkig en weinig doorleefd antwoord. Gevraagd of u zichzelf zou definiëren als homoseksueel, antwoordt u bevestigend, maar kan u niet uitleggen wat u daaronder verstaat of wat dit voor u betekent (CGVS X, p. 21). U zegt enkel dat iedereen vrij is om te doen wat hij wilt en het uw keuze is als u wil veranderen en homo wil worden (CGVS X, p. 21). Dat u uw homoseksualiteit beschrijft als iets dat men kan kiezen, en kan veranderen, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde geaardheid. Wat dit dan juist inhoudt voor u, homo zijn, definieert u uiteindelijk bijzonder vaag als iemand die "iets doet" met andere mannen (CGVS X, p. 21). Pas wanneer u gevraagd wordt of dit enkel seksueel is of ook een romantisch aspect bevat, stelt u dat er mogelijks later ook romantische gevoelens kunnen groeien (CGVS X, p. 22). Omwille van deze zaken slaagt u er niet direct in om uw persoonlijke seksuele oriëntatie uit te leggen aan het CGVS. Uit bovenstaande antwoorden blijkt dat u niet spontaan of doorleefd kan vertellen over uw eigen geaardheid, u legt de nadruk op een plotselinge verandering, maar kan hier verder amper uitleg over geven. Noch kan u in uw eigen woorden verklaren wat u juist verstaat onder homoseksualiteit. U bracht uw antwoorden vaak terug tot louter het fysieke, seksuele aspect, en vermeldt louter de mogelijkheid tot romantische gevoelens wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Omwille van deze elementen worden uw verklaringen over uw seksuele oriëntatie in twijfel getrokken.

Verder kon u geen doorleefde verklaringen afleggen omtrent uw eigen bewustwording van uw homoseksualiteit. Zo verklaarde u dat u hier in België, in november 2016, plots 'veranderd' zou zijn (CGVS X, p. 3). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, stelt u dat u begon naar discotheken te gaan in België en zo 'veranderd' bent. Het is niet aannemelijk dat u veranderd bent door bepaalde discotheken te bezoeken, zoals u beweert. U verklaart verder dat u daarvoor nog niet zo was, gezien u die personen nog niet had leren kennen en dat u voordien heel veraf stond van dergelijke zaken (CGVS X, p. 3-5). Wanneer tijdens het gehoor dieper ingegaan wordt op de bewustwording van uw homoseksualiteit, herhaalt u dit, en stelt u dat dit de eerste keer was, en u zich daarvoor nooit, ook niet in Irak, had aangetrokken gevoeld tot mannen (CGVS X, p. 3). Nochtans sprak u eerder over een buurjongen waar u in Irak gevoelens voor gekoesterd zou hebben (CGVS X, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkent u tot tweemaal toe dat u zich toen aangetrokken voelde tot deze persoon (CGVS X, p. 18). Dat u dit hier meermaals ontkent, ondermijnt ten stelligste uw verklaringen over uw gevoelens ten opzichte van uw buurjongen in Irak. Wanneer u gewezen wordt op uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat u hem graag zag maar daarom geen seks wou met deze persoon, maar dat dit wel de eerste man was waartoe u zich aangetrokken voelde (CGVS X, p. 18). Opnieuw zijn uw verklaringen niet consistent. Dat u dit nu pas aanhaalt, na meermaals hiernaar te vragen, doet wenkbrouwen fronsen. Verder zegt dat u eigenlijk al van in uw pubertijd wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (CGVS X, p. 18), waarmee u opnieuw ingaat tegen uw eerdere verklaringen waarin u stelt dat u in België plots 'veranderd' zou zijn. U tracht uw antwoorden aan te passen naargelang de vraag, nadat u meermaals gevraagd wordt of dit pas sinds België was dat u dergelijke gevoelens koesterde (CGVS X, p. 18). Verder bleek u geen uitleg te kunnen geven over hoe u juist beseft dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, wat u toen juist voelde of meemaakte sinds uw pubertijd, behalve dat u toen nooit seksuele gevoelens had ten opzichte van andere mannen, waarmee u opnieuw ingaat tegen uw eerdere verklaring (CGVS X, p. 18-19). Bovendien bleek u niet te kunnen uitleggen hoe u zich bij de ontdekking van uw geaardheid voelde, wat niet aannemelijk is, zeker gezien het taboe daarrond heerst in Irak. U verklaarde enkel dat u tegen niemand zou kunnen zeggen dat u hem graag zag in Irak, maar dat u zich bij dat besef dat niet te kunnen gewoon 'normaal' voelde (CGVS X, p. 19), wat niet aannemelijk is in het licht van de heersende homofobie in uw land van herkomst. Wanneer u dat nog verschillende keren gevraagd wordt, stelt u dat u zich daar ~~misschien~~ slecht bij zou voelen (CGVS X, p. 19). Dat u dit pas na ettelijke vragen verklaart, en bovendien verwoordt met ~~misschien~~ doet opnieuw vermoeden dat u uw antwoorden tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling. Gevraagd om welke reden u het woord misschien gebruikte, slaagt u er niet in dit uit te klaren (CGVS X, p. 19). Nog stelde u dat het feit dat u homo was, en de situatie voor homo's in Irak, niet meespeelde bij uw vertrek uit Irak gezien u hier volledig veranderd bent (CGVS X, p. 20). Dat u opnieuw zegt hier volledig veranderd te zijn, ondergraaft uw

verklaringen over u gevoelens die u al in Irak gekoesterd zou hebben ten opzichte van mannen, en gaat opnieuw in tegen uw bewering in Irak gevoelens te hebben gekoesterd voor uw buurjongen.

Dat u zichzelf definieert als homoseksueel, maar niet kan praten over het moment dat u zich bewust werd van het feit dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, en dit moment eerst in België situeert, dan weer in Irak, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw homoseksualiteit. Dat u bovendien geen genuanceerde of doorleefde verklaringen kan afleggen betreffende uw emotionele beleving bij de ontdekking van uw homoseksualiteit, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, zeker gezien dit ingaat tegen de strikt opgelegde norm in uw land.

Verder kunnen ook uw verklaringen over de gevoelens die u in Irak koesterde ten opzichte van uw buurjongen het CGVS niet overtuigen. Tijdens uw gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat u in Irak geen homoseksuele gevoelens koesterde (Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 15). Bij het CGVS verklaart u plots dat u in Irak wel reeds dergelijke gevoelens had voor uw buurjongen (CGVS X, p. 8). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u zich tijdens het interview bij DVZ niet op uw gemak voelde, maar bij het CGVS wel (CGVS X, p. 20). Hoewel dit op zich zeker mogelijk en begrijpelijk is als verschoningsgrond, zijn er nog verschillende andere elementen die uw verklaringen rond uw gevoelens voor uw buurjongen in Irak in twijfel trekken. Zo werd hierboven reeds gemotiveerd dat u doorheen uw gehoor verschillende keren ontkent dat u in Irak reeds gevoelens had voor een andere man, en vasthoudt aan een plotse 'verandering' die u in België meemaakte. Verder bleek u aanvankelijk enkel de voornaam van deze persoon te kunnen aangeven, pas na verschillende keren vragen kan u aarzelend zijn familienaam opgeven (CGVS X, p. 9). Dat u dergelijke basisinformatie niet zou weten over de persoon waar u volgens uw eigen verklaring sterke gevoelens voor had en met wie u overal samen naartoe ging (CGVS X, p. 8-9), is reeds een sterke ondermijning van uw verklaringen rond deze persoon. Nog kan u amper informatie geven over het lot van deze persoon. Gevraagd of u nog contact heeft met hem, stelde u dat hij verhuisd was in Irak u hem niet kon contacteren omdat u geen gsm had en u hem enkel nog gehoord heeft nadat zijn moeder uw moeder eens opgebeld had (CGVS X, p. 9). Ook in België zou u niet meer geprobeerd hebben om deze persoon te contacteren omdat u geen idee heeft hoe u dat zou moeten doen (CGVS X, p. 10). Nochtans blijkt u actief op facebook (CGVS X, p. 6), waarop u gevraagd werd of u hem via deze weg niet kon opzoeken. Hierop antwoordt u enkel door te vragen hoe u hem op facebook zou kunnen vinden (CGVS X, p. 10). Pas wanneer geopperd werd dat u gewoon zijn naam had kunnen ingeven, stelde u dat u zijn naam op alle mogelijke manieren ingaf maar niks gevonden had over hem (CGVS X, p. 10). Dat u dit dan pas zo verklaart, en daarvoor zelfs niet bleek te weten hoe u hem zou kunnen zoeken, toont opnieuw aan dat u uw antwoorden tracht aan te passen naargelang de vraagstelling, waardoor de geloofwaardigheid van uw antwoorden ondermijnd wordt. Dat u geen contact meer zocht met deze persoon, hoewel u eerder zelf verklaarde dat hij onvervangbaar is voor u (CGVS X, p. 9), is bijzonder onaannemelijk. Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw gevoelens ten opzichte van uw buurjongen in Irak sterk op de helling gezet. Deze geloofwaardigheidsproblemen stralen ook af op uw verklaringen over uw geaardheid.

Ook uw verklaringen over de homoseksuele relatie die u heeft in België met F. J. (aka "Tommy") kunnen het CGVS niet overtuigen. Gevraagd naar verduidelijking over het begin van deze relatie, kan u enkel aangeven dat dit begon nadat jullie voor de eerste keer seks hebben gehad in een homobar (CGVS X, p. 4). Volgens uw verklaringen zou F. J. u na jullie eerste ontmoeting onmiddellijk meegenomen hebben naar deze club, zonder dat hij ook maar enig vermoeden had hoe u daar tegenover stond. Eens daar zou hij u meegenomen hebben naar een darkroom waar jullie seksuele handelingen gesteld zouden hebben (CGVS X, p. 3-4). Dat deze persoon u direct meenam naar dergelijke plaats, zonder te vermoeden dat u homoseksueel was of te weten hoe u daar tegenover stond (CGVS X, p. 5), is niet plausibel. Hiermee geconfronteerd, ontwijkt u verschillende keren de vraag en benadrukt u zelfs nog dat u tot dat moment niet homoseksueel was (CGVS X, p. 5). Uiteindelijk stelt u dat hij u meenam omdat u veel gedronken had, wat geen valabele verschoningsgrond is voor deze onwaarschijnlijkheid, gezien u ook in dronken toestand slecht had kunnen reageren op de omgeving waar F. J. u naartoe bracht.

Bovendien gaf u ook over deze relatie met F. J. tegenstrijdige verklaringen tijdens uw gehoor bij de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u een liefdesrelatie had met F. J. (Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 15), wat u bij het CGVS meermaals ten stelligste ontkende. U benadrukte dat jullie relatie louter seksueel was (CGVS X, p. 10, 16). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ondermijnd. Gevraagd naar bijzondere momenten uit jullie relatie, kan u, zelfs nadat u meerdere keren wordt uitgelegd wat hiermee bedoeld wordt, geen enkel voorbeeld geven

van een speciaal moment dat u met uw partner gedeeld heeft, en kan u enkel zeggen dat jullie naar feesten of discotheken gingen (CGVS X, p. 15-16). U verklaart regelmatig naar de club 'Red & Blue' te gaan met F. Ja. (CGVS X, p. 27). Nochtans blijkt u niet te weten waar deze club juist gesitueerd is, en stelt u dat dit op de Groenplaats in Antwerpen zou zijn, hoewel dit in het Schipperskwartier is (CGVS X, p. 27; zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Ook hierdoor worden zowel uw verklaringen over uw relatie met F. J., als uw kennis over de gayscene in België in twijfel getrokken. Omwille van bovenstaande elementen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met F. J., en bijgevolg ook aan uw beweerde homoseksualiteit.

Daarenboven lieten ook uw verklaringen over de gayscene en wetgeving ten opzichte van homoseksualiteit in Irak te wensen over. Zo verklaart u dat er wijken waren in Bagdad waar homo's vroeger publiek gemaquilleerd op straat liepen (CGVS X, p. 23). Hoewel het CGVS niet tegenspreekt dat de situatie voor homoseksuelen in Irak in het verleden beter was, blijft het gezien de homofobe cultuur in het land weinig geloofwaardig dat dit zo publiek aanvaard was in bepaalde wijken. Bovendien blijkt u geen weet te hebben van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Irak (CGVS X, p. 26). Dat u hier geen enkele informatie over heeft, staat in sterk contrast met uw eerdere verklaringen over homoseksuelen die publiek gemaquilleerd rond lopen in bepaalde wijken. Gevraagd of u ooit gezocht heeft naar dergelijke plekken, geeft u aan dat dit heel moeilijk was voor u.

Nochtans was u wel in staat om porno te vinden voor homoseksuelen (CGVS X, p. 22). Gevraagd om welke reden u dit wel online zou kunnen vinden maar geen ontmoetingsplaatsen en dergelijke kon opzoeken, slaagt u er niet in dit uit te klaren. Ook deze elementen stellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond uw homoseksualiteit op de proef.

Door al deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden homoseksualiteit. Dit elementen vormt dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De identiteitsdocumenten van uw homoseksuele vrienden kunnen enkel hun identiteit ondersteunen en het feit dat u deze mensen kent. Deze elementen staan hier niet ter discussie, maar zeggen niks over uw eigen geaardheid. De brief geschreven door deze personen, kan enkel aantonen dat u deze personen kent, en kan op geen enkele manier uw eigen geaardheid aantonen. Bovendien kan deze brief louter met het oog op uw asielaanvraag op uw vraag en instructies geschreven zijn, waardoor de bewijswaarde van het stuk nog verminderd. De lidkaart van Red & Blue kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande geloofwaardigheidsbeoordeling. Iedereen kan immers lid worden van dergelijke club. Dit document kan daarom uw verklaringen over uw geaardheid ook niet ondersteunen. Ook de foto's die u voorlegt van uzelf met uw homoseksuele vrienden in België en van uzelf op de gaypride, kunnen uw geaardheid niet ondersteunen in afwezigheid van geloofwaardige verklaringen. Ook deze kunnen namelijk louter met dit opzet gemaakt zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop

van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam.

Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan. Hij verwijst uitvoerig naar rechtspraak van het Hof van Justitie en naar informatie van gespecialiseerde organisaties aangaande de beoordeling van aanvragen om internationale bescherming inzake LGBTI-dossiers. Hij betoogt dat blijkt dat de verwerende partij de stereotiepen niet heeft geschuwd, dat het relaas en de verklaringen onvolledig en misleidend zijn weergegeven, dat er foute aannames zijn gebeurd, en tracht aan de hand van het gehoorverslag, de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verder brengt hij overvloedige en actuele informatie afkomstig uit verschillende objectieve bronnen bij over de situatie van leden van de LGBT-gemeenschap in Irak, en de rol van de milities in de geweldplegingen.

2.2. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De tweede paragraaf van deze bepaling bepaalt onder meer:

“§ 2

Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

- a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
 - b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).*
- De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:*

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3

Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

§ 4

Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

[...]

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en;
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;
- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd; [...]"

2.3.2. Beoordeling

Verzoeker, van wie de Iraakse nationaliteit niet wordt betwist door de verwerende partij, heeft een tweede asielaanvraag ingediend, waarin hij als nieuw element aanbrengt dat hij homoseksueel is en om die reden niet kan terugkeren naar Irak.

De verwerende partij hecht geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn geaardheid, omdat hij zijn seksualiteit of geaardheid niet kon definiëren of verduidelijken, oppervlakkige en weinig genuanceerder antwoorden geeft, hij homoseksualiteit beschrijft als een keuze, hij geen doorleefde verklaringen kon afleggen omtrent zijn bewustwording, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of hij zich al dan niet reeds aangetrokken voelde tot mannen in Irak, hij aangeeft dat hij plots veranderd is, de verklaringen omtrent zijn buurjongen in Irak te vaag zijn, hij niet-plausibele en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot (de start van) zijn homoseksuele relatie met T., zijn kennis over de gayscene in België in twijfel wordt getrokken, en zijn verklaringen over de gayscene en wetgeving ten opzichte van homoseksualiteit in Irak te wensen overlaten.

Verzoeker stelt daar -in essentie- tegenover dat zijn relaas en verklaringen onvolledig en misleidend weergegeven worden in de beslissing, dat er foute aannames gebeurd zijn over wat kan verwacht worden en of zijn verklaringen al dan niet correct zijn, en dat er geen enkel oog is geweest voor de onduidelijkheid die verwerende partij zelf in de hand heeft gewerkt.

De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte stukken van aard zijn om zijn verklaringen over zijn homoseksuele geaardheid te ondersteunen.

Zo kan verzoeker worden gevolgd waar hij, ten aanzien van het eerste motief, stelt dat zijn dralen bij het uitdrukkelijk uitspreken van zijn homoseksuele geaardheid en zijn verklaring dat hij in België homo is geworden maar dat dit niet was om asiel aan te vragen, in samenlezing met zijn andere verklaringen, eerder getuigt van radeloosheid dan van opportunisme. Bovendien kan, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift stelt, volgens het Hof van Justitie, een lidstaat verlangen dat de asielzoeker alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient.

Echter, gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer, in casu zijn seksualiteit, kan uit het feit dat verzoeker wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen van bij de eerste asielaanvraag heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat verzoeker niet geloofwaardig is (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C 150/13, pt. 69-71). Verzoeker heeft tijdens zijn verklaringen duidelijk zijn schroom om te praten over zijn overgave aan zijn homoseksuele geaardheid uiteengezet (gehoorverslag p 3-4). Dat hij deze niet reeds van bij zijn eerste asielaanvraag aan de oppervlakte heeft gebracht, kan in alle redelijkheid worden aangenomen.

Ook moet worden vastgesteld dat verzoeker zich veeleer ongelukkig en onbeholpen uitdrukt - de verwerende partij stelt meerdere malen vast dat verzoeker heeft verklaard "veranderd" te zijn - maar de Raad is van oordeel dat in het licht van het geheel van verklaringen met die "verandering" verzoeker lijkt te hebben bedoeld dat, terwijl hij zichzelf in Irak de discipline oplegde om zich niet over te geven aan zijn homoseksuele gevoelens, hij, eens in België geconfronteerd met de openheid hierrond, dat wél deed, openlijk uiting gaf aan deze gevoelens en vrijelijk seksuele betrekkingen had met mannen. Zijn gehoorverslag in die zin gelezen, geeft een volledig ander beeld van zijn verklaringen en leidt tot de vaststelling dat zij wel degelijk als doorleefd zouden kunnen worden beschouwd. De vaststelling dat verzoeker niet bij machte is om zijn seksualiteit in lyrische bewoordingen te omschrijven en, zoals reeds gesteld, zich onbeholpen uitdrukt wanneer hem wordt gevraagd dat te doen, doet hieraan geen afbreuk.

Verder, waar de verwerende partij vaststelt dat verzoeker verklaarde dat hij zich nooit eerder aangetrokken had gevoeld tot mannen terwijl hij eerder over een jongen sprak waarover hij gevoelens had gekoesterd, en wijst op de tegenstrijdigheid daarvan, moet het een en het ander toch in een ander daglicht worden gesteld.

Het klopt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij in Irak geen homoseksuele gevoelens koesterde. Dit doet echter geen afbreuk aan de geloofwaardigheid omtrent zijn geaardheid. Zoals hierboven is gebleken, lijkt verzoeker doorheen zijn verklaringen zeer consequent het onderscheid te maken tussen de periode in België, waar hij zich overgeeft aan zijn homoseksuele geaardheid en die vervolgens ook daadwerkelijk beleeft, en de daaraan voorafgaande periode in Irak, waar hij het ondenkbaar achtte om, in de homofobe context aldaar, homoseksuele gevoelens te koesteren of dat op die manier te benoemen. Op de vraag of hij al ooit een liefdesrelatie had gehad, antwoordde verzoeker bij de verwerende partij dat hij, toen hij 17 of 18 was, romantische gevoelens koesterde voor een jongere vriend en dat dat wederzijds was, maar dat ze nooit seks hadden (gehoorverslag p 8-9). Op de vraag om welke reden er nooit meer was gebeurd verklaarde verzoeker dat hij zichzelf grenzen had opgelegd, dat hij zoiets niet wilde laten gebeuren en bang was, omdat hij misschien zou vermoord worden door zijn familie (gehoorverslag p 10). De Raad kan in casu, gelet op het geheel van de voorliggende verklaringen, niet uitsluiten dat verzoeker de vraag of hij in Irak reeds homoseksuele gevoelens had, niet had begrepen zoals ze was bedoeld omdat hij zijn aantrekking tot die jongen niet als dusdanig zag en het besef dat hij wel degelijk kon toegeven aan die gevoelens en homoseksuele relaties en/of betrekkingen kon hebben pas later, in België, is gekomen.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de gayscene en wetgeving ten opzichte van homoseksualiteit in Irak te wensen overlaten, moet er eerst en vooral op worden gewezen dat zijn verklaringen er blijk van geven dat hij zijn eigen geaardheid zoveel als mogelijk zou hebben willen verdringen. Hij verklaarde dat niemand in Irak op de hoogte was (gehoorverslag p 25) en dat dit in zijn familie, en zelfs in het algemeen, onbespreekbaar was (gehoorverslag p 25). Vanuit dat perspectief is het niet onaannemelijk dat hij geen specifieke verklaringen kon afleggen over de gayscene en wetgeving en zelfs dat hij een stereotiep en eerder karikaturaal beeld zou hebben geschetst van homoseksuelen die gemaquilleerd rondlopen in bepaalde wijken. Ten overvloede moet nog worden vastgesteld dat er geen informatie in het administratief dossier zit die uitsluit dat dit het geval is, zelfs wanneer het zoals de verwerende partij stelt, weinig aannemelijk is. In ieder geval blijkt uit de informatie bij het verzoekschrift dat in de wijk Karada wel degelijk ontmoetingsplaatsen waren voor homoseksuele mannen, zoals verzoeker dat ook had verklaard (gehoorverslag p 22).

De vaststelling dat verzoeker had verklaard dat hij naar homo-erotische filmpjes had gekeken is bovendien niet strijdig met zijn gebrek aan kennis van de gayscene en wetgeving voor homoseksuelen in Irak: verzoeker verklaarde immers dat hij via een vriend was terechtgekomen op een erotische website, waarin alle soorten seks aan bod kwamen (gehoorverslag p 22). Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker wel in staat was om online porno te vinden voor homoseksuelen maar geen ontmoetingsplaatsen en dergelijke kon opzoeken, en dat dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen

rond zijn geaardheid op de proef stelt, kan dan ook niet worden bijgetreden. Het is immers volstrekt redelijk ervan uit te gaan dat een bewustwordingsproces in een homofobe omgeving en de daarmee gepaard gaande twijfels en schaamte in verschillende fases verloopt en dat de betrokkene niet meteen de noodzaak voelt om op zoek te gaan naar ontmoetingsplaatsen van de gayscene in zijn land, of de wetgeving hieromtrent, maar zijn geaardheid in de luwte beleeft.

De verwerende partij acht de verklaringen van verzoeker over zijn relatie met T. tegenstrijdig, omdat hij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij met deze man een liefdesrelatie heeft, terwijl hij dat tijdens het gehoor bij de verwerende partij meermaals ontkende en benadrukte dat de relatie louter seksueel is. Bij nazicht van de ingevulde vragenlijst blijkt echter dat verzoeker daar weliswaar had gesproken over een liefdesrelatie met T. maar dat hij daarbij uitdrukkelijk had verklaard dat hij niet zijn vaste vriend is en dat hij seksueel contact heeft met heel wat personen, waaronder meerdere Belgen. In die zin kan bezwaarlijk over een tegenstrijdigheid worden gesproken.

Nu uit de verklaringen van verzoeker onmiskenbaar blijkt dat hij een vriendschappelijke en seksuele, niet exclusieve relatie heeft met T., zonder meer, kan hem niet worden verweten dat hij verklaarde dat zij geen bijzondere momenten deelden, dat alles normaal verliep en dat ze samen naar discotheken of feesten gingen (gehoorverslag p 16). Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker weet dat T. liegt over zijn leeftijd, dat hij in een rusthuis in Antwerpen werkt als kok, dat hij al is mee geweest naar zijn werk, dat hij zijn adres vanbuiten kent, weet van waar uit Irak hij afkomstig is, hoe zijn gezinssamenstelling in Irak is, wat zijn etnie is, hoe het zit met zijn geloof, of hij kan rijden en welke talen hij spreekt. Hij kan T. perfect beschrijven, weet wat hij binnenshuis en buitenshuis draagt, en wat zijn favoriete popsterren zijn (gehoorverslag p 13-15). Ze hebben gezamenlijke interesses en activiteiten (p.17) en weet zeker dat hij bij T. terecht zou kunnen als hij droevig zou zijn (p 16). Bovendien schetste verzoeker dat hij het gros van zijn tijd met T. doorbrengt. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker een intense vriendschappelijke relatie heeft met T. met wie hij ook seksuele betrekkingen heeft. Deze relatie valt dan misschien niet onder het klassieke patroon dat de verwerende partij voor ogen lijkt te hebben gehad, maar dat doet geen afbreuk aan het feit dat ze de geaardheid van verzoeker alleen maar lijkt te bevestigen.

Waar de verwerende partij geen geloof hecht aan de omstandigheden waarin verzoeker voor het eerst in een homobar zou zijn terechtgekomen met T., is de Raad van oordeel dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat het feit dat hij voorafgaand op een feestje veel gedronken had en het hele gezelschap zich daarna naar de club begaf, de drempel had verlaagd, zoals hij ook aangaf in zijn verklaringen (gehoorverslag p 4-5)

De loutere vaststelling dat verzoeker de club Red and Blue verkeerdelijk zou hebben gesitueerd op de Groenplaats in Antwerpen volstaat verder niet om zijn kennis van de gayscene in België in twijfel te trekken. Uit het administratief dossier bleek dat verzoeker een lidkaart van de club heeft getoond; verzoeker verwees immers ook nog naar andere clubs, kon aangeven wat de Gay Pride is, en waar die doorgaat, en legde foto's neer waarvan niet door de verwerende partij wordt betwist dat ze op Gay Pride werden genomen.

Niettegenstaande het gegeven dat er nog een aantal onduidelijkheden zijn, is de Raad van oordeel dat hij voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat hem het voordeel van de twijfel kan worden gegund betreffende zijn geaardheid.

Uit de door verzoeker toegevoegde landeninformatie blijkt dat mensen die behoren tot de LGBT-gemeenschap, mensen aan wie een dergelijke geaardheid wordt toegeschreven, mannen die er niet mannelijk genoeg uitzien of mensen die ervan worden beschuldigd "afwijkend seksueel gedrag te vertonen" in Irak een groot risico lopen om het slachtoffer te worden van geweldplegingen, folteringen en moord in Irak, dat de milities daarin een grote rol spelen en er op dat vlak sprake is van straffeloosheid.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend en beperkt zich ter terechtzitting tot de vaststelling dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers geaardheid. Andersluidende landeninformatie werd niet bijgebracht.

Gelet op de overvloedige en actuele informatie afkomstig uit verschillende objectieve bronnen, die door verzoeker wordt bijgebracht over de situatie van leden van de LGBT-gemeenschap in Irak, op de rol van de milities in de geweldplegingen en de straffeloosheid van deze milities die wordt bevestigd in de COI

Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 27 september 2017 (p 30-31), is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS